

Ralreiger in Recreatiegebied Kardinge (Gr.)

Lieuwe van Welie

Dinsdag 25 juni 2002 ging ik samen met Piet Zuidhof en Michiel Noback naar Alkmaar om te zoeken naar de twee Ralreigers *Ardeola ralloides* die daar al enkele dagen werden gezien. Voor Nederland is de Ralreiger een zeldzame soort, die weliswaar bijna ieder jaar wel een keer wordt gemeld maar meestal slechts kort en vaak ver weg. De kans van slagen was dit keer, met maar liefst twee exemplaren, dus groot. Uiteindelijk kregen we er één te zien, erg mooi. Voor ons alledrie een nieuwe soort.

Toen ik weer thuis was ging ik een rondje hardlopen. Dat doe ik meestal om dit soort emotionele vogelervaringen te verwerken. Dat rondje loopt over Noorddijk en langs de ijsbaan in Kardinge, een gebied waar ik bijna iedere dag kom en dat ik inmiddels als mijn achtertuin beschouw. In de schemering zag ik aan de oostkant van Noorddijk in een weiland een grote groep Spreeuwen. Ik besloot om de volgende dag, nog vóór mijn werk en met beter licht, die groep wat beter te bekijken.

De volgende ochtend, 26 juni 2002, bleek het weiland op enkele Kemphanen na nageenog leeg. Dat was dus dat en ik zou via het recreatiegebied Kardinge naar mijn werk fietsen, dan was ik er mooi op tijd. Om 7.25 uur reed ik over het fietspad naast de voetbalvelden van GVAV toen ik in de verte een oranjegeelbruine stip zag, precies de kleur van de vogel die ik de vorige dag bij Alkmaar had bewonderd. Ik keek door mijn verrekijker en besepte dat ik een Ralreiger had ontdekt. Ik belde Piet Zuidhof (die zelf al in de trein naar zijn werk zat, maar die een aantal andere vogelaars belde), Rommert Cazemier (die de vogel op de semafoon zette), Klaas Haas (die de

waarneming op de vogellijn insprak) en een collega (om te melden dat ik wat later kwam...).

De vogel liet zich eerst mooi en van zeer dichtbij bekijken. Hij zat open en bloot in de slootkant. De determinatie van deze prachtige en onmiskenbare soort leverde dan ook geen problemen op:

Een kleine gedrongen reiger, overwegend geeloranjebruin: het donkerst op de rug, de witte vleugels 'schijnen' naar onderen toe meer en meer door de hangende veren van de mantel heen. Borst vrij egaal oranjebruin. Zijkanten van de kop iets lichter gekleurd. Boven op de kop witbruine streepjes, uitlopend naar afhangende sierveren, wit met een donkere rand. Het oog heeft een gele iris en zwarte pupil. Snavel blauwgrijs met een grote donkere punt. De poten zijn lichtroze. De uitgespreide vleugels zijn geheel wit. Als de vogel vliegt lijkt er een gedaanteverwisseling plaats te vinden. Vliegend ziet de vogel er totaal anders uit dan zittend.

Na tien minuten vloog de vogel een gebiedje

in dat begraasd wordt door Schotse Hooglanders. Daar waren wat moerassige plasjes met riet waartussen de vogel soms nauwelijks, soms uitstekend zichtbaar was.

Binnen een half uur na de ontdekking waren de eerste vogelaars ter plaatse, en een behoorlijk aantal Groningers heeft de vogel 's ochtends kunnen zien. Er kwam zelfs een stel dat een auto had gehuurd om die dag naar Alkmaar te gaan voor de Ralreigers! De hele dag zijn er mensen aanwezig geweest. Tot 15.30 uur werd de vogel regelmatig gezien. Zelf kon ik mij tussen de middag even losrukken van mijn werk om weer te gaan kijken maar toen ik dat om 15.45 uur nog een keer

wilde doen bleek de reiger in noordelijke richting te zijn vertrokken. Er zijn door verschillende fotografen mooie foto's gemaakt, die 's avonds al op de diverse websites te zien waren.

De Ralreiger is zomergast in Zuid-Europa en overwintert in Afrika. De soort broedt in kleine kolonies in moerassen en aan rivieren, vaak samen met andere reigersoorten. In de negentiende eeuw heeft de soort in Nederland gebroed. Tegenwoordig is ze dwaalgast. Na de gevallen bij Nieuw Statenzijl (1984) en Uithuizen (1986) gaat het hier om de derde waarneming voor de provincie Groningen.

Foto: W. Hartholt

